

РЕШЕНИЕ

№ 4474

гр. София, 01.07.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 34 състав, в публично заседание на 14.06.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Георги Тафров

при участието на секретаря Антонина Бикова, като разгледа дело номер **3304** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 268 от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс (ДОПК).

Образувано е по жалба на М. М. М., ЕГН [ЕГН], с адрес за кореспонденция [населено място],[жк][жилищен адрес]0, против Решение №ПИ-122/30.03.2022г. на Директора на ТД на НАП [населено място], с което е оставена без уважение нейна жалба срещу Разпореждане с изх.№С220022-137-0001447/08.02.2022г. в частта относно постановеният отказ за погасяване на публични задължения, издадено от А. Х. на длъжност главен публичен изпълнител към дирекция „Събиране“, при ТД на НАП С..

В жалбата се развиват подробни доводи за незаконосъобразност на оспореното решение поради противоречието му с материалния закон. В жалбата се излагат твърдения, че след като задълженията са възникнали за [фирма] с[ЕИК] и търговеца е заличен, не следва да се ангажира отговорността и като физическо лице за задълженията и като ЕТ. Жалбоподателката се позовава на ТР№2/2018г. на ВКС от 13.07.2020г. Прави се искане за отмяна на обжалвания акт. В о.с.з. по делото се представлява от адв. Кр. А., които поддържа жалбата на посочените в нея основания.

Ответникът – Директор на ТД на НАП – С., чрез процесуалния си представител гл. юристконсулт П., счита жалбата за неоснователна. Претендира присъждане на юристконсултско възнаграждение.

След преценка на събраните в хода на делото доказателства, включително представените като административна преписка по издаване на оспорения административен акт, съдът намира за установено от фактическа страна следното:

На 26.11.2016г. е образувано изпълнително дело №160155552/2016г. срещу [фирма] с ЕИК[ЕИК] за събиране на установени и изискуеми публични вземания, установени с РА №Р-2212-1404358-091-001/03.11.2015г. Към момента на издаване на обжалваното разпореждане към ИД има публични задължения по РА №Р-2212-1404358-091-001/03.11.2015г. за период от 01.12.2010г. до 31.01.2014г. в размер на 316 153,50 лв. На основание чл.221 от ДОПК е издадено Съобщение за доброволно изпълнение с изх. №С 160022-048-0111464/13.12.2016г.

С решение №260027/26.10.2020г. на ОС-Враца е обявена неплатежоспособността на [фирма] с ЕИК[ЕИК], открито е производство по несъстоятелност, постановена е обща възбрана и запор върху имуществото на ЕТ, прекратена е дейността на предприятието на ЕТ и е обявена несъстоятелност на ЕТ. След спиране на производството по несъстоятелност с решение ОС-гр.В. е прекратил производството по несъстоятелност и е заличил едноличния търговец от търговския регистър. Решението е влязло в законна сила и е вписано в ТР на 24.11.2021г.

Жалбоподателката М. М. е депозирала молба от 08.02.2022г. до публичния изпълнител за прекратяване на изпълнителното дело №160155552/2016г., като се е позовала на ТР №2 от 13.07.2020г. по ТД №2/2018г. на ВКС. По същата молба публичния изпълнител е постановил разпореждане с изх. № С220022-137-0001447/08.02.2022г., като е постановил отказ по съображения, че не е изтекла предвидената от закона погасителна давност. ПИ не е изложил доводи във връзка посоченото тълкувателно решение и разпоредбите на ТЗ, развити подробно в молбата. Във връзка с отказа е постановено процесното решение на Директора на ТД на НАП-С., с което жалбата на М.М. е оставена без уважение. За да остави жалбата без уважение директорът на ТД на НАП – С. е изложил съображения, че: "Едноличният търговец е физическо лице, на което е признато търговско качество. Съгласно чл. 14 от ДОПК, задължени лица са физически и юридически лица. Нормата не посочва ЕТ като отделен вид задължени лица. Физическото лице, заличено като ЕТ, отговаря с имуществото си за задълженията към кредиторите, възникнали от търговската му дейност, тъй като същият не губи своята правосубектност след прекратяване на търговеца. Приемането на противния довод противоречи на смисъла на закона и би довело до възможността всяко лице, заличено като ЕТ да избегне плащане на публични задължения, възникнали от търговската му дейност. Разпоредбата на чл. 739 от ТЗ не се прилага за обявени в несъстоятелност и заличени ЕТ, а само по отношение на заличени поради несъстоятелност търговски дружества. "Прието е още в решението, че за разлика от ЮЛ, които престават да съществуват в правния мир след заличаване на длъжника, ФЛ не губят своята правосубектност и продължават да бъдат носители на права и задължения и след заличаване на ЕТ, собственикът му в качеството му на задължено лице отговаря за задълженията, възникнали в резултат на търговската му дейност. Поради, което не са налице посочените в чл. 168 от ДОПК основания за погасяване на публичните задължения.

При тази фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е процесуално допустима, подадена от надлежна страна, имаща правен интерес от оспорването, при спазване на принципа за задължително оспорване на действията на публичния изпълнител по административен ред съгласно чл. 266, ал. 1 ДОПК, в законоустановения срок.

Съгласно чл. 268, ал. 1 от ДОПК в случаите по чл. 267, ал. 2, т. 2, 4, 5 и 6 длъжникът или вискателят може да обжалва решението пред административния съд по

местонахождението на компетентната териториална дирекция в 7-дневен срок от съобщението. Предмет на съдебен контрол на настоящото производство са разпореждането на публичния изпълнител и потвърждаващото го решение на директора на ТД на НАП. Следователно, съдът съобразно задължението си за пълна служебна проверка на законосъобразността на оспорвания акт по чл. 168 от АПК вр. § 2 от ДР на ДОПК, извършва преценка дали при издаването на двата административни акта са спазени всички изисквания за законосъобразност - наличието на компетентност на органа; спазване на материалните и процесуалните правила при издаването им; изискването за писмена форма и съобразяване с целта на закона.

Процесното решение е издадено от компетентен орган, а именно - от териториалния директор на ТД на НАП - [населено място]. Решението е издадено в писмена форма и в рамките на установения в чл. 267, ал. 2 от ДОПК 14-дневен срок от получаване на жалбата, като в него са изложени подробни съображения, основани на приетите за установени факти, мотивирали териториалния директор на ТД на НАП – [населено място] да потвърди обжалвания пред него акт. Самият отказ за прекратяване на изпълнителното дело също е издаден от оправомощен за това орган, на основание чл. 226, ал. 1 от ДОПК и в рамките на неговата компетентност. При извършената проверка съдът установи, че започването, провеждането и приключването на процедурата по издаването на оспорения акт са извършени в съответствие с приложимите в случая разпоредби на чл. 266 и чл. 267 от ДОПК, като в хода ѝ не са били допуснати съществени нарушения на административнопроизводствени правила.

Разгледана по същество, жалбата е основателна.

Спорен по делото е единствено въпросът за материалната законосъобразност на оспорваното решение, както и действията на публичния изпълнител по повод депозираната молба от жалбоподателката.

В случая безспорно е установено, че пред Окръжен съд – Враца-ТО е било образувано производство по несъстоятелност на [фирма] с[ЕИК], представляван от жалбоподателката М. М. С решение от 26.10.2020г. съдът е обявил неплатежоспособността на едноличния търговец и е открил производство по несъстоятелност, като е спрял производството по несъстоятелност и с решение по чл. 632, ал. 4 ТЗ производството по несъстоятелност е прекратено и е постановено заличаване на едноличния търговец, като това обстоятелство е вписано на 24.11.2021г. в ТР. В посоченото по горе решение на ОС – Враца е установено, че задълженията на ЕТ към НАП са в размер на 323250,80 лв.

С Тълкувателно решение №2 от 13.07.2020 г. на ВКС по тълк. д. № 2/2018 г., ОСТК, е прието, че когато производството по несъстоятелност е прекратено с решение по чл. 632, ал. 4 от ТЗ без да се е развила фаза по предявяване и приемане на вземанията, се погасяват на основание чл. 739, ал. 1 от ТЗ непредявените в производството по несъстоятелност вземания и неупражнените права, независимо от вида и източника на вземанията на кредиторите и правноорганизационната форма на длъжника.

В посоченото по горе решение ОСТК на ВКС е приел, че правото на ЕС, доминира над националното свързано ДИРЕКТИВА (ЕС) 2019/1023 на Европейския Парламент и на Съвета от 20.06.2019г. за рамките за превантивно реструктуриране, за опрощаването на задължения и забраната за осъществяване на дейност, за мерките за повишаване на ефективността на производствата по реструктуриране,

несъстоятелност и опрощаване на задължения и за изм. на Директива (ЕС) 2017/1132 (Директива за реструктурирането и несъстоятелността), приложима за всички производства, които водят до опрощаване на задължения, натрупани от изпаднали в несъстоятелност предприемачи. (чл. 1, ал. 1, б. б).

Съобразно разпоредбите на директивата "предприемач" е това физическо лице, което упражнява търговска дейност, стопанска дейност, занаят или професия (чл. 2, § 9). Съобразно чл. 20, § 1 държавите членки гарантират, че несъстоятелните предприемачи имат достъп до поне едно производство, което може да доведе до пълно опрощаване на задълженията в съответствие с настоящата директива. Чл. 21, § 1 и 2 от директивата предвиждат, че: " 1. "Държавите членки гарантират, че срокът, след който несъстоятелни предприемачи могат да получат пълно опрощаване на задълженията си, не е по-дълъг от три години и започва да тече най-късно от датата на: а) в случая на производство, което включва план за погасяване — решението на съдебен или административен орган за утвърждаване на плана или началото на изпълнението на плана; или б) в случай на всякакви други производства — решението на съдебния или административния орган за откриване на производството, или датата на установяване на масата на несъстоятелността на предприемача."

Директива (ЕС) 2019/1023 е вторичен източник на правото на Европейския съюз, срокът за транспонирането ѝ е изтекъл на 17.07.2021г. Разпоредбите на директивата не са транспонирани в националното законодателство, към момента.

В решението на ВКС е посочено още, че с Директивата се утвърди "културата на спасяване" в Европейския съюз, като се предвиди, че производството по несъстоятелност следва да доведе до пълно опрощаване на дълга на предприемачите след максимален период от 3 години - чл. 21 от Директивата за реструктуриране и несъстоятелност. Този максимален срок е предвиден и за възстановяване на правата им – чл. 22 от Директивата. Съгласно чл. 23 от нея, държавите членки на Европейския съюз могат да предвидят в националното право дерогации от посочените правила (например отказ или ограничаване на опрощаването на дълга, или отмяна на опрощаването), като тези изключения следва да бъдат установени изрично и то "при ясно определени обстоятелства и когато такива дерогации са надлежно обосновани" и са в насоките, очертани от Директивата за реструктуриране и несъстоятелност. ВКС е посочил също, че националното законодателство не може да бъде тълкувано в разрез с постановките на Директивата, включително и в периода на транспонирането ѝ.

Съгласно чл. 168, т. 6 от ДОПК, публичното вземане се погасява след разпределение на постъпленията от осребряване на актива на юридическо лице, обявено в несъстоятелност, освен ако други лица отговарят за публичното задължение. Съдът не споделя тезата, че публичните задължения на заличения поради несъстоятелност едноличен търговец подлежат на принудително събиране от физическото лице. Неправилно в обжалваното решение /л.12/ е прието, че чл. 739, ал. 2 от ТЗ не се прилага за обявени в несъстоятелност и заличени поради несъстоятелност еднолични търговци, а само по отношение на заличени поради несъстоятелност търговски дружества. В решението на директора на ТД-НАП е посочено, че след заличаване на ЕТ, собственикът му в качеството му на задължено лице отговаря за задълженията, възникнали в резултат на търговската му дейност. Поради, което не са налице посочените в чл. 168 от ДОПК основания за погасяване на публичните задължения.

Настоящият състав приема, че разпоредбата на чл. 168 от ДОПК не е специална и не

дерогира приложението на чл. 739, ал. 2 от ТЗ. В чл. 168 от ДОПК не се съдържа различна правна уредба относно погасяване на публични вземания поради заличаване на търговец поради несъстоятелност. В случая в чл. 168 от ДОПК не са предвидени различни правни последици за погасяване на публични вземания при заличаване на търговец поради несъстоятелност от предвидените в чл. 739, ал. 2 от ТЗ, поради което и разпоредбата на чл. 168 от ДОПК не е специална спрямо чл. 739, ал. 2 от ТЗ и не изключва нейното приложение. Разпоредбата на чл. 168, т. 6 от ДОПК не следва извод, че публичните вземания по отношение на заличен едноличен търговец поради несъстоятелност продължават да се дължат от физическото лице, което е било регистрирано като едноличен търговец. За да е налице хипотеза, при която се прилагат разпоредби от специален закон, то това означава в разпоредбите на специален закон да са предвидени различни правни последици при същите материални предпоставки, които са посочени в и общия закон, но регламентирани последици в специалния и общия закон да са различни. Настоящият състав следва да отбележи, че от приетото ТР на ВКС следва изводът, че разпоредбата на чл. 168, т. 6 от ДОПК следва да се приложи и по отношение на заличен едноличен търговец поради несъстоятелност, тъй като публичните задължения не продължават да се дължат от физическото лице, което е било регистрирано като едноличен търговец.

При така изложеното съдът намира, че административният акт е издаден в нарушение на материалния закон и при нарушение на целта на закона. Настоящият състав следва да отбележи, че тълкувателните решения и постановления са задължителни за органите на изпълнителната власт, съобразно чл. 130, ал. 2 от Закона за съдебната власт.

Настоящият състав приема, че решението на директора на ТД на НАП – С. и разпореждането издадено на публичния изпълнител следва да се отменят и преписката да се върне на компетентния административен орган за ново произнасяне.

При новото разглеждане на преписката, административният орган следва да изложи съответните доводи, които бъдат съобразени и с цитираното тълкувателно решение на ВКС и директивата и ако са налице ограничения или неприложимост за процесният случай/по молбата на М.М./, да се изложат аргументи, като по преписката следва да се приложат преписи от съдебните актове с които [фирма] с[ЕИК] заличен.

Водим от горното и на основание чл. 268 и чл. 267, ал. 3 от ДОПК във вр. с чл. 172 от АПК Съдът,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Решение № 122/30.03.2022г. на Директора на ТД на НАП-С., с което е оставена без уважение жалбата на М. М. М. от [населено място] срещу Разпореждане с изх. №С220022-137-0001447/08.02.2022г., в частта относно постановеният отказ за погасяване на публични задължения издадено от А. Х. на длъжност главен публичен изпълнител към дирекция „Събиране“, ТД на НАП С. по изпълнително дело №160155552/2016г.

ОТМЕНЯ Разпореждане с изх. №С220022-137- 0001447/08.02.2022г. на Главен публичен изпълнител частта относно постановеният отказ за погасяване на публични задължения на М. М. М. по изп. дело №160155552/2016г.

ВРЪЩА делото на Главен публичен изпълнител към дирекция „Събиране“, ТД на НАП С. за ново произнасяне по молбата на М. М. М. от [населено място] за

прекратяване на производството по изп. дело №160155552/2016г.

Решението не подлежи на обжалване.

съдия: